

و لهذا اکابر مشایخ متصوف گفته اند آخر ما یخرج من البردوس
 الصدقین حب الجاه ولا یجد لذة الفقر من لم یستوعد
 المرح والذم واما تجرد و توفیق نفس است ثبات
 خود تا در وقت اتمام اخطار و موایل خیر بخود راه نهد و در
 ناشط هم از وصا در نشود و اما معلومست است که نفس را
 در طلب محبت حقیقی و کمال نفسانی منافع و مکاره این جهان
 ملحوظ نظر اعتبار نباشد تا بوجدان و فقدان آن ممکن
 در شان او نشود و بجدی که از مرگ نیز باک ندارد و چنان
 بعضی از سیاق میدان مکارم اخلاق گفته اند که ما
 دیوانگان مرگ را شایم که الموت تحفه المؤمن وصف
 الحال است **یعنی** آن مردی که عدم بیم بود **و** کان بیم
 خوشتر ازین بیم بود **و** جانیت بجاریه مراد از خداست
 تسلیم کنیم خود چو وقت تسلیم بود **نظر** این جاع عاریه که بجای
 دوست **و** روزی رخاوش بر بنیم و تسلیم دی کنیم **و** اما ثبات

قوة تقاضاست بالآوستد اند است تا بزیاتی درو تا نیز بکنند
 و شکستگی زیادت از وجدان آن با او راه نیابد اما
 حلم طمانینه است که سبب آن زود از و بگو مطلقا مغلوب
 غضب نگردد و اما سکون است که در خصوصات باجا
 ربان که جهت حفظ حرمت دین و عدت یا حشمت نفس و
 عصیت ضرورت میشود و خفت نماید و اما شهادت
 عرض نفس است بر اقتضای امور عظام از جهت اذخار
 و کبرجیل و اجز جریل و اما تحمل مکره تکلف است استعمال
 الایه نیست در کتاب فضایل حمید و شمایل سید
 و اما تواضع است که خود را مرتبت مرگانی که در جاه فرو
 تراز و باشنده نداند و مکر در کتب این مکره ذکر اشتراک
 افراد انسانیت در امور فطری و مسات نفع و اقتضا
 و صفات عجز و اضطراب باعتبار وحدت اصلی و تربیت حلی
 که مضمون یا ایها الناس انقوا ربکم خلقکم من نفس واحدة